CULTURĂ și SPORT

SUB SEMNUL EROICULUI COMSOMOL

«TEATRUL TINERETULUI», — O EXPERIENȚĂ A ARTIȘTILOR TINERI

Nesfârșită este grija Partidului pentru tineret. Ea se manifestă în toate domeniile, urmărind acel aș scop: ridicarea spirituală și materială a celor tineri, conducătorii statului socialist de mâine.

Printr'o serie de reforme, tineretului i-au fost deschise toate porțile. In comerț și industrie, în aparatul de Stat, Partidul a promovat mii și zeci de mii de elemente tinere, cărora învățătura marxist-leninistă le-a dat în mâini o prețioasă armă de cunoaștere a vieții și de conducere a treburilor obștești.

Nu mai puțin în domeniul artei — ca să mărginim discuția la acest capitol — i s'a dat tineretului atenția cuvenită. Astfel în teatru s'au impus numeroși tineri, regizori și decoratori, cărora știința marxist-leninistă și îndrumarea Partidului, le-au dat adevărata viziune a spectacolului teatral, necesar acestei epoci de construire a socialismului. E de ajuns să amintim de Dinu Negreanu, Lasrăr Sebastian, M. Raicu, Valentina Barda, P. [illegible] etc., de al căror nume se leagă numeroase succese.

Nu mai puțin mare este numărul tinerilor artiști care s'au ridicat și care au adus pe scenă un suflu nou, o interpretare nouă, realistă, luminată de gândirea socialistă.

O experiență nouă

Cunoașteți, desigur, experiența de anul trecut a Teatrului Național, — care a promovat cele mai multe elemente tinere actoricești în ultimii doi ani — cu spectacolul „Periferie" jucat exclusiv cu debutanți. A fost o experiență, cu multe părți pozitive, — dar și cu multe greșeli. Ea a ajutat la descoperirea de elemente noi și la orientarea tinerilor artiști pe adevăratul drum, al teatrului realist socialist.

Din aceeași grije de a da celor tineri posibilitatea să se afirme, se face acum o nouă experiență. Cu sprijinul Partidului, al Casei Centrale a Armatei și al Direcțiunii Teatrului Armatei, a luat ființă un teatru de tineret, care va activa la Teatrul Armatei Studio (fost Odeon). Acest teatru de tineret după cum îl arată și numele, este alcătuit din elemente tinere — între 22 și 30 de ani, — dela artiști până la regizori. Scopul teatrului este, bineînțeles, promovarea unui repertoriu care să se adreseze tineretului și care să corespundă nevoilor lui spirituale de azi.

Un debut sub semnul eroicului comsomol

Pentru debut, colectivul de conducere al acestui teatru, având sprijinul tovărășesc al Direcției Teatrelor, a ales piesa „DUPA 20 DE ANI" de M. Svetlov. Nici nu se putea o mai fericită alegere, pentru un teatru de tineri actori care se adresează unor tineri spectatori. Iată pe scurt subiectul piesei, care glorifică nașterea tineretului sovietic, a Comsomolului: în zilele lui Octombrie, a Marii Revoluții Socaliste, un grup de tineri comuniști apără o casă de atacul gărzilor albe. Dintre acești tineri, câțiva cad, jertfindu-și frageda lor viață, statului socialist. Până la urmă,, grupul de tineri — cărora delegatul Partidului le-a dat îndrumarea necesară și insuflat spiritul de luptă — învinge. Intr'o clipă de răgaz, adresâdu-se unuia dintre tineri care se ocupa cu literatura, delegatul Partidului îi dă să trateze tema: „După 20 de ani!" Și piesa se sfârșește pe un tablou, reprezentând Cremlinul și doi ostași sovietici. E imaginea Statului Socialist, pus pe temelii de nezdruncinat.

Un interview luat pe scenă

Lămuririle acestea le-am primit de la d. GH. I. JORA — unul din tinerii regizor fiind tânărul D. D. NELEANU

Interview-ul l-am luat chiar pe scena Studioului, în timp ce sala se umplea de spectatorii veniți să vadă „Fiul meu" Se mai aflau cu noi și tinerii artiști: Theo Partisch, Mircea Corbul, Val Săndulescu, Mircea Blok etc. Ei sunt o parte din interpreții piesei „După 20 de ani". Pe fețele lor ghicești întreg entuziasmul care-i animă — și încrederea că vor izbândi.

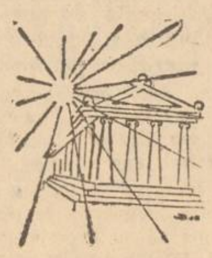

Pentru aceasta, au pornit serios la muncă, întru pregătirea spectacolului. De la început, s'au documentat asupra istoriei Comsomolului, s'au pătruns de rolul jucat de PC (b) al U. R. S. S. în opera de ridicare a tineretului sovietic și au adâncit semnificația piesei și personalitatea eroilor. Munca în comun s'a dovedit folositoare nu numai în pregătirea ideologică a spectacolului, pe linia realismului socialist, ci și în pregătirea lui tehnică. Astfel, discutându-se și făcându-se critica diverselor propuneri și proiecte, s'a putut ajunge la filarea elementelor trebuincioase închegării spectacolului.

Tinerii artiști ne asigură că vor munci cu râvnă, pentru a dovedi că merită încrederea ce li s'a arătat. Jora, ne spune: Sprijinul pe care ni-l dă Partidul, ne îndeamnă să nu facem greșeli, să facem totul bine!

Artiști și sportivi

Inainte de-a încheia, merită să subliniem faptul că acești tineri îmbină munca lor profesională cu acea de continuă ridicare ideologică, pentru însușirea învățăturii marxist-leniniste. Dar, ei nu uită nici nevoia de a-și întări trupul fizicește. De aceea, fac sport. Jora joacă ping pong, tennis; Theo Pantisch, e un bun înnotător și se ține bine la scrimă; Mircea Block le face pe toate, plus boxul, Mircea Corbu joacă șah și tennis; Val Săndulescu, șah, tennis, ping pong....

Dacă la numele acestor tineri, adăogăm și pe al decoratorului Al. Olian, care-și face și el debutul, atunci vom înțelege că, sub semnul tinereții și al talentului, se deschid totdeauna drumuri noi, care nu pot duce decât la isbândă.

Ion Serdan

INSEMNĂRILE LUI «MOȘ BÂGU»

Pe VASILE BÂGU l-am cunoscut în anii tinereții mele, când, de-abea scăpat de pe băncile școlii, am intrat în rândurile mișcării muncitorești. Atunci, l-am auzit vorbind la o întrunire a ceferiștilor, în jurul cărora se mobilizase întreaga clasă muncitoare în lupta ce începuse împotriva burghezo-moșierimii, a fascismului.

Sunt aproape douăzeci de ani de-atunci. Azi, poate că nu l-ași mai recunoaște pe „Moș Bâgu", cum îi spun, cu dragoste, cei mai tineri. Dar, l-am recunoscut în „Insemnările" sale din „Contemporanul" (Nr. 126), în care cuvântul scris păstrează izul vorbirii sale pitorești, mușcătoare, plină de avânt și de căldură. Din capitolul publicat — „Cum am vorbit cu vițelul" — reiese toată înțelepciunea acestui muncitor, care s'a pus în fruntea a lor săi în lupta împotriva exploatatorilor, conștiința sa înaltă, — dar și dovada unui spumos talent de povestitor.

Apariția lui Vasile Bâgu în literatura actuală confirmă vorbele lui Gherea, că în adâncimile maselor muncitoare — sub regimul capitalist — dorm talente nenumărate, artiști și învățați, cărora condițiile vieții nu le îngăduie să-și valorifice însușirile. Dar, azi, în regimul democrației populare, în drum spre socialism, Partidul a deschis oamenilor muncii, căile scrisului, gazetăriei, școlilor înalte. Și asemenea atâtor muncitori, care s'au evidențiat ca poeți și prozatori, sub îndrumarea Partidului — și „Moș Bâgu" poate da haina tiparului, talentului său de povestitor.

Dar, „Insemnările" sale, în afara originalității lor literare, au caracterul unui valoros document social și politic prin lumina vie pe care o aruncă asupra a aproape douăzeci de ani din istoria clasei muncitoare dela noi. Prin aceasta, ele vin în ajutorul cunoașterii trecutului de lupte al proletariatului din România și sunt, pentru cei tineri, un îndreptar de morală proletară.

I. Gruia

O epopeie a eroismului și dragostei de patrie

CENTENARUL KALEVALEI

POPORUL este un isvor nesecat de creație. Geniul lui s'a manifestat — oricât de asuprit ar fi fost — în toate domeniile artei, literaturii, muzicii, prin care el și-a exteriorizat simțămintele față de natură, față de oameni și nesfârșita lui sete de libertate. Autori anonimi au dat expresie acestor sentimente, în cântece și poezii, care s'au transmis prin viu grai din veac în veac. Autorii lor au murit, dar operele lor au continuat să trăiască — și vor mai trăi! — fiind mereu îmbogățite și șlefuite de noi și noi colaboratori anonimi, care le-au adăogat câteceva nou, corespunzător vremurilor în care au trăit.

Așa s'a născut *Iliada*, — pe care Homer n'a făcut decât s'o strângă din popor și s'o transmită oral, mai departe, — și tot astfel au luat ființă, culese fiind din gura poporului, toate marile epopei.

Mai puțin cunoscută și răspândită este epopeia eroică finlandeză KALEVALA, dela a cărei culegere completă și publicare s'a împlinit, zilele acestea, o sută de ani. Și *Kalevala* este o operă a poporului, foarte veche, în care se întâlnesc atât antice obiceiuri, cât și mai noi (epoca creștinării Finlandei). Dar, dela un capăt la altul al ei, străbate, ca un fir roșu. dragostea poporului finlandez pentru natură, iubirea de patrie, eroismul, dragostea de libertate. In același timp, *Kalevala* are și partea ei mitologică, în care se arată vechile credințe finice cu privire la crearea pământului, cerului și stelelor și a oamenilor. In figura eroului *Väinämöinen*, veșnicul și divinul cântăreț, este întruchipat însuși poporul finlandez, iubitor de muzică și de poezie, așa cum sub alte nume, de femei, sunt întruchipate provinciile Finlandei. Eroii epopeii nu sunt prinți și cavaleri, ci țărani, — și prin asta se vădește, dela început, caracterul ei de creație populară, eșită din rândul oamenilor simpli...

E cazul să amintim, aici, și de chipul cum a ajuns *Kalevala* să vadă lumina tiparului. O poveste lungă, nu lipsită de amărăciune pentru cel care a cules-o. In speță, e vorba de dr. ELIAS LÖNNROT, fiu de țărani săraci. Deși a ajuns medic, el a rămas legat de popor, de toate manifestările lui, îndrăgostit, mai ales, de poezie. El a simțit ce comoară se ascunde în lirica populară, — *rune* (runo), cum li se spune poemelor finice. De-aceea, s'a hotărît să le strângă la un loc In acest scop, el a început a colinda întreaga țară. Ani de zile, a trăit în mijlocul țăranilor. A întâmpinat multe greutăți acest doctor Lönnrot, dar nu s'a descurajat. Până la urmă, s'a înțeles ce mare operă patriotică a întreprins el. In serile de clacă (*laulaja, runoja*), ascultând pe cei care recitau runele într'un chip pitoresc (doi inși, călare pe o bancă, față în față și ținându-se de mâini, recită pe rând, versurile, balansându-se înainte și înapoi), dr. Lönnrot le-a notat cu grijă.

In 1834, a apărut prima culegere de 16 rune sau poeme finice, aproximativ 6000 de versuri. In 1835, a mai adăogat 16 rune, în total vreo 12.000 de versuri. Cartea a apărut sub titlul: *Kalevala sau runele careliene ale antichității fineze.*

De-abea în 1849, a apărut ediția completă conținând 50 de rune, aproape 22.000 de versuri, — așa cum este cunoscută azi Kalevala al cărei centenar s'a împlinit mai zilele trecute. Kalevala a devenit de îndată o carte națională, iar gloria ei a trecut hotarele Finlandei, fiind tradusă în mai multe limbi (există și o aproximativă traducere românească făcută după o tălmăcire germană).

Succesul Kalevalei se datorește nu numai conținutului, dar și formei sale literare, poporane, căreia dr. Lönnrot, spre deosebire de alți culegători de versuri din popor, nu i-a adăogat prea mult. In acest fel, fondul ei primitiv, naiv, induloșător cu multe accente de curată poezie, și-a păstrat înfățișarea-i naturală autentică.

Aed modern, numele lui Lönnrot se leagă de-al Kalevalei, comoară de poezie a Finlandei și bun comun al întregii omeniri.

i. gr.

SARBATORIREA CENTENARULUI KALEVALEI

La Moscova a avut loc o festivitate închinată centenarului Kalevalei. După deschiderea făcută de scriitorul N. TIHONOV, a luat cuvântul O. V. Cuusinen, președintele Prezidiumului Sovietului Suprem al R. S. S. Carelo-finlandeze, care a vorbit despre Kalevala.

Apoi, a urmat la cuvânt dr. M. S. SAGHINIAN, din partea Academiei de Științe a URSS. Au citit poetul P. PERTU, un fragment din Kalevala, scriitorul S. MARȘAK, traducerea cântului 44, iar poetul I. RUGOEV, o poezie închinată patriei Kalevalei.

Festivitatea s'a încheiat cu un concert.

CINE A FASCIZAT GERMANIA?

Răspunsul romancierului Bernard Kellermann

Pe scriitorul Bernard Kellermann, cititorii noștri îl cunosc din romanul *Tunelul*. In această carte celebră, autorul înfățișează lumea capitalistă așa cum i se prezenta în urmă cu vreo trei decenii, fără să adopte un punct de vedere critic față de regimul de exploatare a maselor. Mai târziu, evoluția lui Bernard Kellermann s'a arătat pozitivă — și el a trecut, în celelalte scrieri,la un atac direct împotriva capitalismului.

Atitudinea lui sincer democrată, s'a arătat sub regimul hitlerist, când, timp de doisprezece ani, el a refuzat să scrie, cu toate presiunile naziștilor.

De curând romancierul a rupt tăcerea la care a fost supus, dând publicității un nou roman: DANSUL MORTII (Totentanz). In această carte, Bernard Kellermann pune curajos problema: cine poartă vina fascizării Germaniei? *Și răspunsul lui este precis: vina o poartă foștii conducători ai Germaniei, industriașii, bancherii, baronii, clicile militare, care au adus pe hitleriști la putere. Pentru afacerile lor, ei și-au jertfit țara și poporul german. In fond, hitleriștii n'au fost decât instrumentele cu care magnații fierului și cărbunelui și-au făcut treburile, pe spinarea celor mulți.*

Din acest roman, mai reiese și vinovăția acelor intelectuali, care și-au vândut conștiința pentru un blid de linte, alăturându-se guvernării hitleriste. Ei fac parte din aceiași galerie de trădători de azi, care s'au pus în slujba imperialismului anglo-american împotriva intereselor patriei lor.

In această lume putredă, criminală, venală, apar și câteva figuri luminoase, care rezistă valului hitlerist. Dar. opoziția lor este izolată, fără urmări. Dintre ele, un singur antifascist adevărat, învățătorul Gleichen, care duce o luptă clandestină împotriva hitleriștilor. Până la moarte, el rămâne credincios idealului său. Așteptând execuția, el scrie următoarele:

„O întâmplare nefericită ne-a dat pe mâna Gestapo-ului. Eram 48. Unul dintre noi, a murit în torturi. Nimeni n'a scos un cuvânt. Vom fi spânzurați cu toții, mâine dimineață.

Nu este ușor de trăit în Germania, și nici ușor de murit. Dar, ceeace ne susține. este gândul de-a fi sacrificat viața noastră pentru libertatea și primenirea Germaniei".

Astfel, denunțând pe-adevărații vinovați ai fascizării Germaniei în persoana industriașilor și bancherilor, romanul lui Bernard Kellerman desvăluie, în acelaș timp, și existența forțelor democratice, care vor fi în stare să zdrobească fascismul și să ducă țara pe drumul democrației.

(După „TEMPS NOUVEAUX")

TINERII, CADRELE, PREȚIOS CAPITAL

(Urmare din pag. I-a)

ne cu menirea de a fi și 'n sport — unde, la fel, lupta de clasă se 'ntărește cu fiece clipă nouă — un îndrumător politic de frunte, cât și un însemnat factor mobilizator.

Sportul va putea crește nestăvilit, dar numai printr'o continuă curățire, purificare a cadrelor.

Or, primenirea aceasta se va putea face cu mult mai plin rod prin Uniunea Tineretului Muncitor, căreia îi va reveni și sarcina să asigure cu cele mai bune cadre mișcarea sportivă.

Și nu-i de mică însemnătate problema cadrelor în munca de realizare a sportului de masse. Dimpotrivă. Problema cadrelor rămâne pe prim plan de importanță în sport ca și 'n oricare alt domeniu de activitate.

„... din toate capitalurile din lume, cel mai prețios și cel mai hotărîtor capital sunt oamenii, cadrele...", spunea Stalin, cu patrusprezece ani în urmă, reamintind vorbele lui Marx.

De atunci, prefacerile sociale cari au frământat omenirea au arătat în dese rânduri că vorbele rostite în 1935 de Stalin, conțineau un mare adevăr. Și azi știm că, așa cum hoțul și păgubașul nu pot lega cumetrie, nici exploatatul nu va putea strânge mâna exploatatorului... nici la realizarea sportului de masse nu vor pune umărul decât aceiași tineri cari înțeleg și temeiul creării unei organizații unice revoluționare de tineret în Republica Populară Română și cari — cu cuget limpede și entuziasm — întâmpină azi Congresul de Unificare dela 19 Martie prin înverșunarea întrecerilor în muncă.

Orizontul, numai lor, li-i larg și luminos deschis.

C. Naghi

TIRUL IN PICIOARE (III)

de

SORIN CANTILI

In articolul trecut, am vorbit despre echilibrul corpului și coordonarea respirației cu celelalte mișcări din timpul tragerii, care, împreună cu echilibrarea armei formează factorii ce determină stabilitatea ei.

Voi continua astăzi cu echilibrarea armei prin folosirea ciupercii și cu declanșarea focului.

Echilibrarea armei (Ciuperca)

După cum am spus și în prima parte a articolului, justa potrivire a ciupercii este destul de anevoioasă. De ea depinde ca ultim factor echilibrarea armei, deci stabilitatea ei. Dimensiunile și unghiurile ciupercii sunt strict personale fiecărui trăgător. Ele nu pot fi bine stabilite decât prin observațiunile făcute în timpul antrenamentelor. In tot timpul acesta de acomodare, vom face abstracție totală de punctajul țintelor trase. Vom trage întreg antrenamentul dintr'o zi pe o singură țintă, preocupându-ne numai grupajul gloanțelor și tendințele lui. Având 30-40 de focuri pe o singură țintă, ne va fi ușor să ne dăm seama în ce parte am scăpat mai multe și modificând lungimea și unghiurile ciupercii, vom ajunge cu timpul să avem un grupaj uniform repartizat pe centrul ținței. Dacă grupajul este în partea de jos a ținței trebue să lungim puțin tija ciupercii, dacă din contră scăpările sunt sus, trebue s'o scurtăm. Fixarea ciupercii pe ulucul armei precum și mărirea unghiului dintre cele două brațe ale ei, sunt în funcție de înălțimea trăgătorului și mai ales de lungimea antebrațului său.

Pentru a ne putea da seama dacă greutatea armei este bine repartizată și mai ales pentru a ne da seama de modificările pe care trebue să le aducem ciupercii, e bine ca, la început, să facem un timp destul de îndelungat antrenamentul în picioare fără a o folosi. Vom trage ca la arma de serie, susținând-o pe vârful degetelor. Cei care, înainte de a trage la arma liberă, s'au antrenat timp îndelungat cu carabina de serie în picioare, vor înțelege mult mai ușor, care sunt avantagiile pe care ni le oferă ciuperca și cum trebue să ne folosim de ele. Ea este asemănătoare artificiului de calcul, aplicat într'o problemă algebrică și care dacă nu este bine ales sau bine aplicat, mai rău ne încurcă decât ne ușurează deslegarea ei. De aceea ne trebue multă atenție și mai ales multă răbdare pentru potrivirea ei.

SORIN CANTILI

Ciuperca este asemănătoare unui compas cu două brațe neegale. Cel scurt se înșurubează în ulucul armei, pe o plăcuță, cu 5-6 găuri așezate la aproximativ 1 cm. unul de celălalt. Ea va fi așezată mai spre vârful țevii, sau mai în urmă, după cum antebratul trăgătorului este mai lung, sau mai scurt. Trebue să ținem seama ca, în orice caz, unghiul, format între brațul și antebrațul trăgătorului, să fie pe cât se poate de ascuțit, pentru a micșora în felul acesta efortul mușchilor care susțin întreaga greutate a armei. Mărind unghiul acesta, greutatea armei în loc să fie susținută de șold, sau de regiunea splinei, va fi susținută aproape în întregime de mușchii brațului, care, după 10-15 focuri trase, va începe să tremure de oboseală.

După cum am mai spus, arma o stăpânim cu mâna dreaptă, cea stângă jucând numai rolul de suport. Mușchii ei trebue să fie pe cât se poate de destinși, pentru a putea dirija arma cu ușurință și pentru a-i putea opri trepidațiile în momentul declanșării focului.

Celălalt braț al ciupercii este reglabil în lungime și este fixat la capătul lui, într'o sferă de lemn, sau de plută. In locul sferei, este preferabil să avem la capătul ciupercii o bucată de plută, de formă cilindrică, pe care să săpăm urmele degetelor. In felul acesta vom evita inconvenientul pe care îl prezintă ciuperca sferică, de a nu o putea cuprinde întotdeauna la fel în mână. Vom avea, din cauza aceasta, repetate scăpări, când dreapta, când stânga, pe care nu ni le vom putea explica, dacă nu am observat lucrul acesta. De asemenea, pluta este preferabilă lemnului, fiind mai puțin rigidă. O mare grijă trebue să avem față de grosimea îmbrăcămintii noastre din timpul antrenamentului. E bine să fii îmbrăcat cât mai gros, cu condiția ca mișcările și respirația, să nu-ți fie stânjenite. Această grosime nu trebue să varieze dela o zi la alta. Un pulovăr în plus sau în minus, poate să ne schimbe cu totul tirul.

In rezumat, vom așeza în așa fel ciuperca (cu lungimea, mărimea unghiului și poziția ei pe uluc și față de țeava armei — pe dreapta, sau pe stânga ei —) încât, să susținem arma fără a face eforturi și să-i mărim pe cât se poate stabilitatea.

După cum am mai spus, întreaga tehnică a tirului în picioare constă în asigurarea unei cât mai mari stabilități a armei și în declanșarea focului la timp și în bune condițiuni. In cele ce am vorbit, până acum, am arătat cum, prin respectarea tuturor factorilor, se poate realiza, în limita posibilităților, această stabilitate. Să recapitulăm pe scurt acești factori. Ei sunt lungimea și formatul patului, greutatea și buna echilibrare a armei cu ajutorul ciupercii, poziția tălpii — dacă există — grosimea constantă a îmbrăcămintii, echilibrul stabil al corpului nostru și coordonarea respirației cu celelalte mișcări din timpul tragerii.

Să vedem acum, cum putem ajunge la o bună declanșare a focului, ca timp și ca executare.

Declanșarea focului

Când am vorbit, în prima parte a articolului meu despre detantă, am spus că pentru tirul în picioare e preferabilă cea simplă, pentru că oferă posibilitatea unui mai mare control asupra declanșării focului. Prin apăsarea primei piedici, ne pregătim oarecum, știm că, în momentul următor, la cea mai mică mărire a presiunii degetului, focul va porni. In orice caz, declanșarea focului nu trebue făcută nici brusc, nici smucit. De aceea, dacă avem dublă detantă, e bine ca aceasta să fie mai puțin sensibilă, pentru a ne permite ușoara ei atingere cu degetul. Ce se întâmplă dacă, fiind prea sensibil, la cea mai mică atingere a ei, focul pleacă? Va trebui să ținem degetul declanșator la oarecare distanță de detantă pentru a nu risca să scăpăm un foc pe negândite. Cum momentele în care arma ne stă pe țintă, sunt destul de scurte, trebue să declanșăm focul în cel mai scurt timp posibil și fără ezitări. Distanța aceasta dintre deget și detantă, pe lângă faptul că nu va fi întotdeauna aceași, va da naștere la întârzieri și numeroase ezitări în apăsarea ei, pierzând în felul acesta siguranța loviturii. Pentru a preîntâmpina aceste întârzieri vom căpăta tendința de a apăsa brusc, de a zmuci detanta, antrenând în felul acesta și restul mâinii. Ca să evităm aceste neajunsuri, va trebui să aplicăm armei un dispozitiv pe care să putem sprijini degetul declanșator, în dreptul falangei a treia, în așa fel încât, declanșarea să nu se facă decât prin mișcarea primelor două falange. In felul acesta, degetul fiind sprijinit, vom putea face o mișcare puțin mai mare, sau mai bruscă, fără a antrena restul mâinii.

Declanșarea ideală a focului trebue să fie scurtă, ușoară și fără ezitări, trebue să se facă automat. Cu alte cuvinte, trebue să devină un reflex In momentul în care ochirea este bună și cătarea stă nemișcată pe țintă, focul trebue să pornească, fără ca voința noastră să mai intervină. Ea nu se va îndrepta decât asupra coordonării respirației, a ochirii și asupra atenției necesare stabilității armei. Vă puteți închipui, câtă energie economisim dacă putem specula primul moment prielnic declanșării. Aceasta este partea cea mai importantă și în acelaș timp și cea mai grea a tirului în picioare și, acest reflex, nu se dobândește decât prin antrenament, prin foarte mult antrenament.

Rămâne ca, în numerele viitoare, să vorbim despre antrenament și despre tehnica și rutina necesară în concurs.

MIKE JACOBS A LUAT IN ANTREPRIZĂ ȘI ATLETISMUL

Urmare din pag. I-a

kluis, Ahlden, Dillard, au intrat în noul circ al lui Jacobs.

Concursurile atletice au început. «Madison Square Garden» și-a recăpătat aspectul din timpul matchurilor cu Joe Louis, dar concurenții își blestează clipa în care au semnat contractele.

Ghiarele afacerismului, ghiarele exploatării americane se fac simțite pe spinarea încovoiată a atleților.

O seară cu Marcel Hansenne la „Madison Square Garden"

Dar să-l lăsăm să vorbească pe Marcel Hansenne, cunoscutul demifondist francez și totdeodată redactor al ziarului sportiv l'Equipe, ca unul care a trăit atletismul la „Madison Square Garden":

„Prețul unui loc pentru atletism, la „Madisol Square Garden", variază dela 2 la 8 dolari (N.R. după cursul nostru oficial: dela 300 la 1200 lei). Socotind că arena are 10.000 locuri și că în fiecare seară de concurs ea este plină, vă închipuiți ce sume fantastice sunt încasate (N.R. 10—12.000.000 lei). Totuși, viața noastră, a concurenților, a celor ce atragem acest public plătitor, este dezastruoasă. Suntem tratați din toate punctele de vedere foarte rău.

Reuniunile încep la orele 20 și se prelungesc până la miezul nopții. Ștafetele de 4x400 și de 4x800 sunt probele cele mai cerute de public. Din această cauză, noi suntem obligați să alergăm de nenumărate ori — în aceiași seară — distanțele de 400 și 800 m. Efortul ne epuizează, dar ce contăm noi în fața pătimașului public american.

Pista, care măsoară 146 metri, răsună sub picioarele concurenților. Dar acest lucru, noi nu îl auzim în timpul concursului, datorită sgomotului infernal ce domnește în sală.

In fiecare Sâmbătă seara avem concurs. Pentru a obține rezultate bune, suntem munciți ca niște robi. Dar să vă spun un lucru care poate o să vă mire, dar el va fi în stare să vă lămurească chinul pe care-l suportăm noi aicea. Cel mai muncit om din seara concursului este șeful orchestrii. Da, căci în timpul competițiilor atletice dela „Madison Square Garden" cântă muzica. Dirijorul are datoria să pornească muzica — elementul preponderent al succesului reuniunii — în acelaș moment în care starterul dă plecarea în cursă. Dacă plecarea a fost greșită, muzica trebue să înceteze imediat. Dar de abia acum intervine adevărata nebunie americană. Ritmul muzicii trebue să fie acelaș cu al alergării. „Boogie-woogie" convine perfect curselor de 600 yarzi, cu o treptată accelerare pe ultimile porțiuni și cu o isbucnire la sprintul final. In cursele de demi-fond se cântă fox-trott...

In mijlocul acestui vacarm, atleții se sufocă, aleargă, sar... corpul lor reacționează mecanic.

Suntem mai mulți de 150 în spațiul restrâns al pistei, unde dansează zecile de raze ale reflectoarelor. De nenumărate ori am fost apucat de crize de nervi, credeam că înnebunesc.

De! ce să faci, am semnat!! Și ca mine toți ceilalți.

In timpul unei probe, spectatorii se opresc din fumat și încep să urle, muzica devine asurzitoare, atleții respiră cu greutate disperați, încearcă cu o ultimă forțare să învingă — apoi se prăbușesc în nesimțire în fața oficialilor înveșmântați în smoking.

Acesta este atletismul la „Madison Square Garden". De aici ieși complect zăpăcit. Desigur, spectatorii europeni se vor întreba cum pot suporta atleții, acest vacarm. Totuși eu v'am arătat adevărul.

Rezultatele obținute de noi — cu toate că sunt insuficiente față de valoarea participanților — sunt excepționale la „Madison Square Garden". Fără să exagerez, trebue să spun că ne putem înclina în fața corpului omenesc. El a reușit să iasă onorabil și din situația insuportabilă a concursurilor atletice din America.

In ultimul timp, atleții au luat locul cailor. La probele de viteză a fost inaugurat un nou sistem pentru darea plecării, de tipul acelora folosite la cursele de galop. Inventator a fost Ben Ogden, antrenorul lui Temple University. Spectatorii au fost entuziasmați de ideea lui Ogden, dar noi... atleții, cei care simțim foloasele și neajunsurile benzilor de plecare, preferăm... pistolul.

Acesta este atletismul la „Madison Square Garden", niciunul dintre noi nu mai dorește să trăiască clipele lui, dar contractul ne țintuiește locului".

INIMA TRAMBULINEI DELA ZAKOPANE: MARUSARSZ

(Urmare din pag. I-a)

privirilor celor din stadion. Apoi apare din nou destins complet, ca o pasăre mare neagră. Svâcnește, se aruncă departe în vid cu mâinile larg desfăcute. Bate odată, de două ori înainte, apoi înnapoi, din nou înnainte și continuă să plutească câteva secunde. Peste o clipă pasărea a aterizat pe pârtia albă, de ghiață, lucioasă ca oglinda, și vine să se oprească în potcoava stadionului cu mișcări sigure. Aplauze nestăvilite sparg liniștea ce se așternuse cu câteva secunde mai înainte pe stadion.

Glasul speakerului anunță:

„Stanislaw Marusarsz a sărit 83.5 m.".

*

Pentru a vorbi câteva clipe cu Marusarsz ar trebui să-l ții legat, fiind solicitat de toată lumea. Cu el am putut vorbi la hotelul dela Kalatuwca, locul de desfășurare al probei de slalom. Este un tip înalt, cu o față parcă tăiată în piatră.

Iși amintește bine de țara noastră, unde a locuit timp de 4 ani (1941—1945) ca refugiat. In tot acest timp a locuit la Borșa. Și deaceea a urmărit cu atenție pe concurenții români, asupra cărora a făcut aprecieri prețioase.

Despre valoarea săritorilor români ne-a spus următoarele:

„Deși sunt debutanți, au arătat reale calități. Le trebue însă un antrenament asiduu, migălos și stilul schimbat. Pentru a realiza performanțe la această trambulină — spre exemplu — un săritor are nevoe de cel puțin 200 sărituri de antrenament într'un an".

„Care concurent a dovedit cea mai bună clasă" l-am întrebat?

„Fără îndoială, finlandezul Matilla Mikko. Are un stil perfect și fără căzătura din a doua săritură, ar fi putut să se claseze chiar primul".

In ceeace privește „secretul" performanțelor sale, Marusarsz spune:

„In primul rând la săriturile pe care le fac, utilizez toată energia mea. Imprim săriturii dinamism, eșind de pe masa trambulinei printr'o svâcnire puternică, pentru a ateriza cât mai departe. La eșirea de pe trambulină mut gravitatea corpului în față mult, pe skiuri, ducând mâinile înainte mult în prelungirea corpului. Iată „secretul".

Marusarsz este creatorul unei adevărate școli de sărituri. Elevii săi, au sărit și ei la aceste concursuri și clasa profesorului se vede în săriturile reușite de ei.

Dealtfel un spectator a spus despre Marusarsz că este „inima" trambulinei dela Zakopane. (i. ș

SCRISOARE-RĂSPUNS CITITORULUI DUMITRU IONESCU DIN BUCUREȘTI

(Urmare din pag. I-a)

tat cu echipament pe cât este posibil în condițiunile de lucru ale colectivului respectiv.

Sunt cluburi, e drept, cari încă nu înțeleg că trebue să se ocupe de absolut toată masa de tineret ce există în organizația de masă pe care clubul îl reprezintă în sport și se rezumă sectar, la întreținerea unei echipe de football în dauna masei dornice de sport. Această situație trebue să dispară și nu va dispare decât prin venirea a cât mai mulți tineri la conducerea clubului cerând să fie încadrați în club, care este al lor, cerând să li-se creieze posibilități de practicare a sporturilor și în primul rând al sporturilor de bază, cum sunt atletismul, gimnastica, innotul, etc.

Azi aproape că nu există sindicat sau școală fără să aibe măcar un responsabil sportiv. La acest responsabil sportiv trebue să se ducă și cititorul nostru, ucenicul Dumitru Ionescu, cerând:

1) să fie înscris pentru concursurile insignei R. P. R.

2) să fie îndrumat, pregătit, pentru a se putea prezenta cu șanse de a obține insigna dorită.

*

Nu știi să înnoți tovarăse Dumitru Ionescu la 16 ani? Destul de trist într'o țară cu lacuri, cu mare și cu râuri multe. Dar nu este vina ta. Este vina acelora cari au stăpânit aceste ape în mod absolut și abuziv până acum câțiva ani și nu au permis accesul la băi, bazine și la mare, decât a celor cu bani mulți. Nu este o întâmplare, deci, că fiind dintr'o comună de lângă București, cu lac, un tânăr să nu știe să înnoate și nu este o întâmplare că din acest motiv sute de oameni anual își pierd viața prin innec în țara noastră.

Căci nu este suficient a avea o apă la dispoziție pentru a învăța să înnoți.

Râurile sunt repezi și prea adânci uneori. Lacurile au fundul nămolos sau sunt prea adânci, iar marea este prea neliniștită pentru a oferi condiții prielnice celor dornici să învețe innotul.

Pentru a putea folosi o apă naturală este nevoe de amenajări, de construcții, fie chiar simple, cari să separe o porțiune de apă de o adâncime potrivită pentru cei ce doresc să învețe și să exerseze înotul. Or, aceste amenajări cam lipsesc în locuri cu ape naturale și există de multe ori în localități lipsite de lacuri sau râuri. Astfel s'au întâmplat ca în orașe ca Timișoara, Cluj și Sibiu, unde tineretul folosește bazine artificiale pentru înot, să existe mulți și buni înotători, iar în orașe ca Turnu Severin, Galați sau Constanța să existe relativ puțini înotători și aproape de loc concursuri de natație.

Multe sunt de făcut în acest domeniu în țara noastră pentru a putea realiza ce nu au făcut trecutele regimuri ale burghezo-moșierilor. Și aceste lucruri trebuesc începute încă în acest an pentru a susține campania de răspândire a innotului inițiată de OSP și care prevede mari concursuri de înot în cadrul insignei sportive RPR și un Concurs Popular de Inot.

In ceeace-l privește pe tânărul Dumitru Ionescu, el va putea învăța innotul la unul din bazinele sau strandurile din București, unde vor avea acces zeci de mii de tineri în acest an și va putea, cu puțină sârguință — să înnoate după 2 săptămâni de curs — suficient de bine, pentru a parcurge cei 50 m ceruți de insigna de sportiv R. P. R.

SIND. OSPĂTARI A INFIINȚAT O SECȚIE DE RUGBY

Pe ziua de 3 Martie 1949 a fost afiliată echipa de RUGBY a Sindicatului Muncitorilor Ospătari, cu denumirea „SINDICATUL OSPĂTARI".

Toți Rugby-știi ospătari dornici de a practica sportul cu balonul oval se vor adresa delegatului federal Florea Ioan la Sindicatul Ospătari din București str. Clopotarii Vechi Nr. 1.

Totodată se face cunoscut ca în cel mai scurt timp va lua ființă pe lângă acest Sindicat și secțiile: atletism, natație și canotaj, pentru care amatorii să practice aceste sporturi se pot înscrie din timp tot delegatului federal Florea Ioan.